Dəmi cövrü cəfadən çək əlin, ey sərvəri-xuban!
Qırarsan əhli-dərdi, eşqdən keçmək deyil asan.
İqamət mənzili mütləq deyil bu mənzili-viran.
Bəsa siminbədənlər asiyayi-çərxi-gocgərdan
Dolandıqca əzib gəndümsifət xurdü xəmir olmuş.

Zamani eyş-işrət bəzmi püravaz edən könlüm,
Rübabü çəngü nayı bir-birinə saz edən könlüm,
Qüruri-hüsn ilə yüz nazəninə naz edən könlüm,
Dəmadəm ovci-istiğnadə xoş pərvaz edən könlüm,
Künun səyyadi-biinsaf əlində dəstgir olmuş.

Səba, öz başın üçün, əzmi-kuyi-sərvi-azad et!
Məni-məhzunü zarı, düşsə, bir təqrib ilə yad et!
Gətir bir xoş xəbər andan, bizi məmnunü dilşad et!
Tərəhhüm çağıdır bir-bir gəzib, ey şanə, imdad et,
Nə müddətdir dili-şeyda səri-zülfə əsir olmuş.

Bir Allahı sevən yoxdur deyə dərdi-dilim yarə, –
Qəmi-hicrində iqbalı mübəddəl olmuş idbarə,
Qədimi çakərindir, baxma, zalim, təni-əğyarə,
Yeridir, ver zəkati-hüsnünü bu Zakiri-zarə,
Deyil ol sən görən tək indi, möhtacü fəqir olmuş.

* * *

Saqiya, badeyi-gülguni gətir mala-mal!
Etmə təxir, zərurətdə xətadır ehmal!
Ta ki, sərgər oluban, eyləyim izhari-kamal,
Mən deyildim belə ləbbəstə, pərişanəhval,
Eyləmiş nitqimi bir tutiməqalın qəmi lal.

Neçə müddətdi gözüm görməz o siməndamı,
Eyləyib xəstə qəmi-hicri dili-nakamı,
Eşq sövdasının, əlbəttə, budur əncamı,
Ol cəfakar nigar ilə keçən əyyamı
Əsəri-badə ilə, barı, bu gün yadıma sal.

Qərəzin gər budu – xoşnud ola səndən əhbab,
Nə qədər var həyatın elə al cami-şərab,

Hər iki aləm ara bil ki, odur fəthülbab,
Sanma kim, əcrini həq verməyə, ey, xanəxərab!
Baxma zahid sözünə, eyləmə bihudə xəyal.

Ömrülərdir çəkərəm bir sənəmin bari-qəmin,
Ruzü şəb dəğdəğeyi-möhnətü-cövrü sitəmin,
Üzümü fərşi-rəh etdim bu təmannayə həmin.
İşləyib kövkəbi-tale, basa bəlkə qədəmin,
Ruşinas edə məni ol məhi zərrin neal[1].

Dün səhər gördüm o sərməst edir meyli-şərab,
Artırıb hüsnü ziyasını dəxi də badeyi-nab,
Dedim: əhbab ilə qəsdin nədir, ey xanəxərab!
Əl-ayağın bu sifət rəngi-hənadəndi xizab,
Öldürüb aşiqi, ya nəşin edibsən pamal?

Xah əfv eylə mənim cürmümü, xah, eylə qəzəb,
Nə bilir aşiqi-şuridə nədir rəncü təəb,
Mən sənin valehü heyranınam ey şirinləb!
Üzünə qarşı axa qanlı sirişkim nə əcəb,
Eydi-Novruz geyər cameyi-gülgun ətfal.

Ah, səd ah, məni aldı qəmü suzü güdaz,
Çıxdı can həsrət ilə, gəlmədi ol mədəni-naz,
Eşq məqtuluna, ey şeyx, nə hacətdi nəmaz,
Qəbrimin daşına bu misrəi xoş xətti ilə yaz:
"Bigünah[2] bu Zakiri bir çeşmi-qəzal".

* * *

Çıx xanədən, ey sərvəri-səhi, can sənə qurban!
Əzm eylə gülüstanə, gülüstan sənə qurban!
Nərgislər açıb dideyi-giryan, sənə qurban!
Fərşi-rəhin olmuş güli-xəndan, sənə qurban!
Düzmüş yoluna lölöi-mərcan, sənə qurban!

[1] Neal - başmaq
[2] Öldürdü

Yadi-rüxü zülfünlə olub leyl naharım,
Nə səbru sükunum, nə səbatım, nə qərarım,
Məndən sora gər eyləyəsən seyr nəzarım,
Basma qədəmin od tutar, ey tazə nigarım,
Atəşgədədir sineyi-suzən, sənə qurban!

Eşq əhlinə ölmək səri-kyində deyil qəm,
Məqsudum olur hasil əgər mən dəxi görsəm,
Nəfi budur aşiqliyin ey qibleyi-aləm!
Çox rənc, müşəxxəsdi, çəkər can verən adəm,
Olmaqdı nəhayət sudan asan sənə qurban!

Sən işvədə qarətgəri-əqlü dilü cansan,
Sən nazdə iqlimi-tənə hökmü rəvansan,
Sən hüsndə şahənşəhi-xubani-cahansan,
Məcmu gər aləm ola viran, hamansan,
Yüz qeysərü, yüz xosrovü xaqan sənə qurban!

Kim derki, sənə aşiqinə sərf zər eylə?
Biçarədi, gahgah düşəndə güzər eylə,
Görsən ki, yamandır halı gahi nəzər eylə,
Ümmid əlin üzmə ətoyindən, həzər eylə,
Getməz belə bu gərdişi-dövran, sənə qurban!

Əl çək, dolanım başına, bu tərzi-ədadən,
Tut mehr təriqini, usan cövrü-cəfadən,
Qorxum budu, yeksər qalasan xeyrü duadən,
Ağızım qurusun, ahi-səhərgahi-gədadən,
Nakəh yetişmə hüsnünə nöqsan, sənə qurban!

Layiqdimi hər bisərü pa kuyinə dolsun?
Çöldə yolacaq bir-birinin yalını, yolsun;
Çıxsın canı, ha getsinü gəlsin ki, yorulsun,
Çək tiğini, vur boynunu, ey şux, qoy olsun,
Bu Zakiri –xoş-təbü süxəndən sənə qurban!

Müstəzadlar

* * *

Ey qaşı kaman, kipriyi ox, qəmzosi xəncər,
Rüxsari gülgun.
Rəna qədinə zülfi-girehgiri bərabər,
Hər ikisi mövzun.
Tüngi-dəhəni içrə dodağı, dili şəkkər,
Dişlər düri-məknun.
Bu hüsnü sənə bəxş qılıb xaliqi-əkbor,
Ol qadiri biçun;
Ondan biir mali-füqəradır, bizə göndər,
Yox sizdə bu qanun?
Şəri-nəbəvi oldu şeyin xümsü zəkatın
Rədd eyləməsən ta.
Özün öz əlinlə qaçırıbsan bərəkatın,
Xeyr isətəmə əsla.
Bir parəsinə çək qələm, ol bəd hərəkatın
Eylər məni yəğma.
Ol misrəi-salisdəkiüç həbbi-nəbatın
Lütf et bir, amma
Tiryakmizacəm, ola hər qansı şirintər,
Qıl könlümü məmnun!

Saçı, həvəsilə nə deyim, çeşmi-xumarın
Sancar məni hər şəb,
Ta sübh gəlincə gecələr sevgili yarın,
Hər tük olub əğrəb.
Bunca çəkərəm bari-qəmin leylü nəharın,
Oldur mənə mətləb.

Sərkeşliyə mötad olub zülfi nigarın,
Gəlməz ələ yarəb!
Əfi yaradıbsan bunu, ya mürtədü kafər?
Kar eyləməz əfsun.

Göndərdi, qoşub bir-birinə çərx qəmini,
Qılsın məni pamal.
Sərəsgər edib onlara hicr adlını, yəni
Pürməkrü bədəfal.
Yox mu qədəri, tarı bilir, məzhəbü dini,
Bir zalimü qəttal.
Qaldım təkü tənha, məni biyarü həzini
Etdi elə bihal,
Ümmidi bəqadən keçib iş, gor gələ yeksər,
Loğmanü Fəlatun.

Ey dil fələki-süflə qomaz kimsəni dilşad,
Gah-gah vurar niş.
Tədric ilə vuran olacaqdır hamı bünyad,
Əlbəttə pəsü piş.
Cəmiyyətü-Cəmşidü, Firidunu elə yad,
Ol aqibətəndiş.
Bir ləhzədə bicürmü günah eylədi bərbad,
Bədməzhəbü bədkiş;
Zakir kimi dilgirü pərişanü mükəddər
Yox dəhrdə əknun.

* * *

Ey dil, yapış ol Əhmədi-Muxtar ətəyindən
Ta kim, nəfəsin var.
Səflər dağıdan Heydəri-Kərrar ətəyindən,
Qəmdən bizi qurtar.
Tut silsiləyi-seyyidi-əbrar ətəyindən,
Onlardı dəhü çar.
Həftad dü tən yavərü qəmxar ətəyindən,
Xoşxülq, xoşotvar.
Hər xeyr tökülsə, tökülür var ətəyindən,
Bil vazehü aşkar.

Ta onbeşədək bilmədin əsla nədir ehkam,
"Tifləm", – dedin, ey dun.
Müddət də dolandın arada sərxoşü sərsəm,
Öz-özünə məmun.
Əlbəttə, dedin:püxtə olar əllidə bu xam,
Keçdi o da əknun.
Həştad yaxınlaşdı, görək hansı bəs əncam,
Etdin məni məğbun.
Harda tökəcəksən daşı idbar, ətəyindən,
Yox səndə məgər ar?!

Ovqati-əzizi keçidin[1] ləhvü ləəblə,
Çəkdin bəsi zəhmət.
Tərtib verib məclisə biəsl nəsəblə,
İçdin meyi-qəflət.
Bir dəm oturub-durmadın ərkanü ədəblə,
Bahörməti-taət.
İnsaf elə ol qadiri-biçun nə səbəblə
Versin sənə cənnət?!
Dünyadə tutan badeyi-gülnar ətəyindən
Üqbadə tapar nar.
Hər qanda ki, dilbəri-tənnaz eşitdin,
Xoş şəklü şəmayil.
Çox verdi sənə pənd xirəd, sən az eşitdin,
Oldun ona mayil.
Daim süxəni-mərdümi-nasaz eşitdin,
Yox sən kimi zail.
Məsciddəvü mənbərdə qışü yaz eşitdin,
Yüz vəzü dəlayil.
Cümlə dedilər: əl götü bədkar ətəyindən,
Lənət sənə səd bar!

Bir kimsənə ki, naqis ola ruzi-əzəldən,
Gər yali ağarə;
Bir ləhzə mənim kimi usanmaz bəd əməldən,
Artar vara-varə.

[1] Keçirdin

Daim danışır badəvü məhbubü gözələdən
Bişüğl, bikarə.
Yox daneyi-ərzən qədəri şeri qəzəldən,
Zakir, sənə çarə.
Tut Ali-Əlinin genə naçar ətəyindən,
Fəryad elə, yalvar.

* * *

Ey dil rəvişi-aşiqi pərvanədən öyrən,
Yax atəşə cani.
Ahəngi-nəva bülbüli-məstanədən öyrən,
Çək övcə sədani.
Ayini-vəfa sakini-meyxanədən öyrən,
Tap piri-muğani,
Kim desə sənə zahidi-biganədən öyrən,
Batildi gümani.
Aldanma ona, şaribi-peymanədən öyrən,
Sür eyşi-cəvani.

Əl çəkmə ölüncə meyi-gülnar ətəyindən,
Kim dafei-qəmdir.
Olma tutasan vaizi bədkar ətəyindən,
Ənduhü ələmdir.
Hər xeyr tökülsə, tökülür var ətəyindən,
Xüm əhli-kərəmdir.
Əlqissə, yapış badeyi-sərşar ətəyindən,
Keyfiyyəti-Cəmdir.
Helmü ədəbü məclisi-şahanədən öyrən
Al dərsi-məani.

Ta var həyatım dilərəm nəkhəti-zülfü
Ol badi-səbadən.
Bir kərrə qəbul eyləmişəm beyəti-zülfi
Dönməm bu binadən.
Yəğma götürür, hökm eyləsə, rəyəti-zülfü
Çin ilə Xətadən.

Tuli-əməli-kakili, cəmiyyəti-zülfü
Ya badi-səbadan,
Ya şamü səhər məhrəmidir, şanədən öyrən,
Onlar bilir ani.

Fərhad özün dağə çəkib bimi-bəladən,
Aşiq demək olmaz.
Məcnun düşüb dəştü biyabanə cəfadən,
Biar, utanmaz.
Sənan dəlidir, əl götürüb virdü sənadən,
Məbudə inanmaz.
Bu yolları axtarma yetən bisərü padən,
Hərgiz özü qanmaz.
Gəl tövrü təriqi məni-divanədən öyrən,
Get həqqini tani.
Ləli-ləbi-yarə desələr çeşmeyi-heyvan,
İnsaf deyil bu.
Bu qəndi-mükərrərdi bəsi faideyi-can,
Olur bir içim su.
Pəh-pəh, məmələr səfheyi-sədrində nümayan,
Çün balişi-pərqu.
Nadan nə bilir ki, nədi innabü sepüstan,
Ya şərbətü-limu.
Bu nüsxəni sən Zakiri-piranədən öyrən,
Əttar dükani.

* * *

Ey həmdəm olan ariyəti-hüsnünə məğrur,
Bəsdir, dəxi bidad.
Qalmaz belə bu surəti-pürseyqəlü pürnur,
Olma ona dilşad.
Tədric ilə bir-bir dağılır aləti-məmur,
Viran olu bünyad.
Ta sübh çəkər aşiqi-dilxəstəvü rəncur
Səndən bu qədər dad,
Bir kərrə demzsən ki, görən qandadı bu şur,
Həm nalövü fəryad.

Hər sübh səbadən dilərəm nəkhəti-zülfün,
Əhvalı pərişan;
Əzbəski, qəbul eyləmişəm biyəti-zülfün,
Çün bəndeyi-fərman.
Dağıtsa əgər şanə o cəmiyyəti-zülfün,
Müşkül olur asan.
İstər bu qədər şamü səhər nüsrəti-zülfün,
Biçarə dilü can,
Şayəd ki, çəkib darə xilas edə çü Mənsur,
Qəmdən olam azad.
Saqi, tükənibdir meyi-nabi o nigarın,
Qəmgindi ziyadə.
Düşməkdi xəta səmtinə ol lalәüzurın,
Durma bu aradə.
Al başını get, əzmini qıl özgə diyarın,
Sən payi-piyadə.
Qanını tutar şişələrə aşiqi-zarın,
Gər olmasa badə.
Mey içməyə daim ol iki nərgis-məxmur,
Olmuş elə mötad.
Hər kim ki, qara zülfünə söylər şəbi-yelda,
Olsun ona pabənd.

Bica yerə haşa ki, tuta höccəti-bica,
Danayi-xirədmənd.
Ol Yusifi-gülpirəhənə meyli-Züleyxa
Əfzun idi hərçənd;
Amma yaradıbdı səni ol vahidi-yekta
Binisbətü manənd.
Məxluqi-cahan içrə deyil kimsəyə məqdur,
Bu hüsnü-xudadad.

Avarə deyil, Kuhkənin vardı məqamı,
Sakindi vətəndə.
Qeysə yetirir Zeydi-vəfadar pəyamı
Gah-gah düşəndə.
Şərhi-qəmi-həcran edərlərdi təmamı
Dildarı görəndə.

Ol növ keçən aşiqin olmazmı davamı,
Yox heç biri məndə.
Ovqat keçirmişlər əcəb xoşdilü məsrur,
Məcnun ilə Fərhad.

Eşqin sipəhü üz qoya, Bəhmən dayanarmı?
Çıxmazmı şəhərdən?
Söhrab, Fəramərz, Təhəmtən dayanarmı?
Çalırsa cigərdən?
Tiri-nəzərə qələyi-ahən dayanarmı?
Etməzmi çü rövzən?
Yay qaşlarının oxuna cövşən dayanarmı?
Keçməzmi sipərdən?
Bir navəki-xunriz ki,çeşmindən ala zur,
Qəmzən ola ustad.

Dərda ki, bu bərbaddə bir dərd bilən yox.
Halım deyə yarə.
Ondan gətrib doğru xəbər, çarə qılan yox,
Bu dərdə nə çarə.
Tənha qalıbam badiyyeyi qəmdə, olan yox,
Həmdəm məni-zarə.
Dost yolları olmuş elə məsdud, gələn yox,
Hərgiz bu diyarə.
Didarına həsrətdi bəsi Zakiri-məhcur,
Nə rah, nə irşad.

* * *

Ey ruhi-rəvan,sən gələli tazətər olmuş.
Dil güləşəni yeksər.
Nəxli-kuhəni-zəfi-bədən barvər olmuş,
Qıl bu sözə bavər.
Xərmöhreyi-təbim neçə gündür gühər olmuş,
Simi-dəğəlim zər.
Əfsürdə vücudum yenə məddi-nəzər olmuş,
Çün mahi-münəvvər.
Dərdü qəmü möhnət qaçıban dərbədər olmuş,
İşdən necə çəkər.

Kəsmişdi təmənnayi-rüxün tabü təvanım,
Ehmal nə layiq?
Dostluqda gərək düst ola munisi-canım,
Mərdanəvü sadiq.
Bir mən deyiləm hüsnünə heyran, din-imanım!
Aləm sənə aşiq.
Müştaqdı didarına çeşmi-nigəranım,
Ey yari-müvafiq!
Əlminnətü-lillah, şəbi-hicran səhər olmuş,
Vəsl oldu müyəssər.

Səd şükr, zəxminə pakizə mərahim,
Bəxş eylədi gərdun.
Əhvali-pərişanıma xoşnud olan adəm,
Oldu özü məhzun.
Bişübhə tərəqqi edəcək şimdi dəmadəm
Bu talei-meymun.
Tutmuşdu könül şəhrini çoxdan sipəhi-qəm,
Yox bir nəfər əknun.

Guya olara fəthi-Əlidən xəbər olmuş,
Çün mərdümi-Xeybər.
Həmərəh sizə bir alinəsəb ərşədi-dövran,
Sərdəftəri-əyyam,
Haşa ola həmtası onun Rüstəmi-dəstan.
İbni xələfi-Sam.
Peyvəstə gəzər səhmi-xədəngilə hərasan,
Mirrix ilə Bəhram.
Ətvarı niku, xülqü gözəl, sahibi-ehsan,
Təskindəhi-islam.
Odur səbəb ovsafi-kəmalı səmər olmuş,
Hər kim görə, istər.

Şamildi tamam aləmə əltafi-şəhənşəh,
Yox feyzinə işkal.
Heyhat, ola mənzuri-nəzər hər yetən əbləh,
Bədkar, bədəfal.

Kim görsə, səzavər deyər, dövlətə billah,
Polkovniki əlhal.
Zakir nə ədalət, nə şücaətdi bu, pəh-pəh!
Məhd eylə, məhü sal.
Şəhr əhli onun maili növi-digər olmuş,
Ey piri-süxənvər.

* * *

Əzm etdi səhər naz ilə ol sərvi-dilara
Seyr etməyə bağə.
Ta yetdi xəbər, əhli-çəmən oldu mühəyya
Yeksər bu sorağə.
Şəbnəmbirlə yüz göz açıb hər çiçək əmda,
Keçdi səlü sağə.
Rüxsrına öncən edim deyə tamaşa,
Gül çıxdı budağə.
Payinə nisar etmək üçün laleyi-həmra
Dürr götdü[1] tabağə.
Sərməst gözün görcək özün nərgisi-şəhla,
Bənzətdi naşağə[2]
Pişvazına şimşadü sənubər, dəxi tuba
Dik durudu ayağə.
Tutdular o şahi-şərəfin cümlə sərapa
Yolunu çirağə.
Hər birisi bir töhvə ilə yeksərü yekca
Daşlandı qabağə.
Kimdir ki, nisar eyləməyə varını, aya,
Ha böylə qonağə?

Xacə, belə sövda, belə bazar ələ düşməz
Forş eylə dükanı.
Bu saqiyi-sadə, meyi-gülnar ələ düşməz
Tut rast, nəvanı.
Həm mütribü hey, çəngü dəfü tar ələ düşməz
Tut rast, nəvanı.

[1] Götürdü
[2] Naçağa

Dünyadə həyatın nə qədər var ələ düşməz,
Sür eyşi-cəvanı.
Çün dövr müxalifdi digərbar ələ düşməz,
Çaldır aşuranı.
Ver şüğlünü şəhnazə ki, zinhar ələ düşməz,
Çək övcə sədanı.
Dügah, segah iç meyi, təkrar ələ düşməz,
Germ eylə həvanı.
Hicazü-səfabəxş, xoşətvar ələ düşməz,
Çün əhli-Aranı.
Axtarmaq ilə mövsümi-gülzar ələ düşməz,
Azarbecanı[1]
Hicazü Nişaburə onu eyləmə həmta,
Həm mülki-İraqə.

Dil dəfi üçün tiğ çəkib qaş iki yandan,
Canım ona qurban.
Hind əhlidən uymuş ona ovbaş iki yandan,
Qarətgəri-iyman.
Minnət çəkirəm doğrayalar kaş iki yandan,
Qətlim ola asan.
Ey dil, səfər et kuyinə, tök yaş iki yandan,
Gözdən elə tufan.
Şayəd ki, nihan sirrin ola faş iki yandan,
Həm giryə, həm ofğan.
Düşsün rəqibin başına qoy daş iki yandan,
Ol dilbərə mehman.
Aç bəndi-qəbasın, elə pərxaş iki yandan,
Qıl cismini üryan.
Gör səfheyi-sədrndə verib baş iki yandan,
Yəni iki püstan.
Quc incə miyanın belə, sarmaş iki yandan,
Al kami-dilü can.
Küstaxlıq oldu, mənə düşməzdi bu əsla,
Endim çox aşaqə.

[1] "Azərbaycan" nəğməsi

Dön başına, yalvar, gileyi var isə səndən,
Al dərdü bəlasın.
Düş payinə, üzr istə, qərəz, sədri-səməndən
Qoy sülh binasın.
Bir qat oturuban ona şərh et hələ gendən,
Firqət macərasın,
Sərişteyi-təqrirə gotir nəqli-kühəndən.
Gör meylü həvasın.
De söylə, xülasə, o qədər könli sevəndən,
Saz eylə arasn.
Əfsun ilə nagah əl atıb hüsni-həsəndən,
Tut zülfi-dütasın.
Al kami-dilin ləli-ləli-qonçədəhəndən,
Sor şəhdi-səfasın.
Ondan sora köksünü çıxart gül pirəhəndən,
Çak eylə yaxasın.
Bir hiyləyi-heyrəng ilə nəsrin bədəndən,
Soy cümlə libasın,
Üryan özünü bağrına bas onları amma
At əndək iraqə.

Zakir, tələvi rüfət ilə olma didərgun,
Ver halına təğyir.
Hər vəqt qəmi-dəhr səni etsə cigərxun
Aşüftəvü dilgir.
İç saqiyi gülçöhrə-əlindən meyi-gülgun,
Heç eyləmə təqsir.
Bir vasitədir dəfi-qəmi-dəhrə bu məcun,
Hacət dögü təqrir.
Ol vəchdən eylərlər ona rəğbəti-əfzun,
Həm növrəsü həm pir
Kim, birdir onun bəzmi ara müflisü Qarun,
Nə fərq, nə təvfir.
Gördüm yazılıbdır qədəh üstündə bu məzmun
Kim, badədir iksir.
Feyzindən olur zər gəda, sahibi-milyon,
Həm şahi-cahangir.

Gər cəm oluban eyləyə Loğmanü Fəlatun
Yüz fikr ilə tədbir,
Bir çarə meyi-nabdən özgə dəxi qəta
Yox dərdi-fəraqə

* * *

Ol sərv bu gün seyri-gülüstan edəcəkdi,
Şi müşkülə düşdü.
Cəmiyyəti-gülzarı pərişan edəcəkdi,
Fürsət ələ düşdü.
Ta bidli gəlib xak ilə yeksan edəcəkdi,
Rəxnə gülə düşdü.
Müğri-çəmənə zülm nümayan edəcəkdi,
Va bülbülə düşdü.
Hər birinə bir tərzlə divan edəcəkdi,
Yüz qülqülə düşdü.
Bəzm içrə nişat əhlinin ol mehri-münəvvər
Söndürdü çirağın.
Ərbabi-tərəb yasə batıb oldu mükəddər,
Yandırıdı dəmağın.
Mütrib itirib həng nəvasın dəxi bədtər,
Çaldı əl-ayağın.
Xəm oldu sürahi, tökülüb məclisə sağər,
Tərpətdi dodağın.
Gördü ki, ləbi-ləlin meyi qan edəcəkdi,
Saqi yola düşdü.

Sərgəşteyi-dövran oluram, zülfi-girəhgir
Hər canib əsəndə.
Bir həqqi sevən yoxdu, salıb boynuma zəncir,
Çəksin məni bəndə.
Məcnunsifət avarə olur danişü tədbir
Dildarı görəndə.
Sirri-dəhənin badi-səba eylədi təqrir,
Dün sübh çəməndə.
Bu söhbəti qönçə necə pünhan edəcəkdi?
Dildən dilə düşüdü.

Məşuqə gərəkdir çəkə üşşaq qəmini,
Dostluq ola baqi.
Nə inki çala qətli üçün xəncəri-kini,
Sürçəndə[1] ayağı.
Yox xublərin, tarı bilir, məzhəbü dini,
Saf yağıdı, yağı!
Geysuyi-müsəlsəl götürüb leşkəri-Çini,
Şəbxun səyağı.
Hindü həbəşi qarətü talan edəcəkdi,
Sərmənzilə düşdü.
Dərdü ələmi-hicri günəş üzlü nigarın
Aldı məni axır.
Dağ oldu cigər, həsrətidən[2] lalə üzarın,
Ölmək mənə zahir.
Bari-qəmini çəkməyə ol çeşmi-xumarın
Yox mən kimi mahir.
Üzüldü əlimdən ətəyi sevgili yarın,
Mundan sora Zakir.
Fəryad çəkib nalövü əfğan edəcəkdi,
Neylim, belə düşdü!

* * *

Hüsnün çəməni-xubdən, ey sərvü sənubər!
Ta aldadı[3] beydəq,
Bu möhnətə tab eyləməyib mehri-münəvvər,
Asıldı müəlləq.
Mehrabə tutub ruyi edər səcdə ki, zahid,
Taət deyil əzmi.
Əbruylərin yadı ilə başını, dilbər,
Dögər yerə təq-təq.
Şahbaz gözün guşeyi-əbruyi-lətifin
Sərmənzil edibdir.
Bu dəğdəğədən ayda çalar çərxi-kəbutər,
Öz köksünə dirnəq.

[1] Sürüşəndə
[2] Həsrətindən
[3] Aldırdı